

Prædiken til 19. søn. efter trin.

Jeg tænker nogen gange: Hvad ser Gud mon egentlig i sådan en som mig - I har sikkert tænkt noget lignende, ja, måske ikke lige om Gud eller mig, men så om jer selv, eller når en ven eller veninde præsenterede sin nye kæreste, så har vi vist alle i vores stille sind prøvet at tænke: Hvad I al verden ser hun dog i ham - eller omvendt?

Nogen gange er vi kommet på bedre tanker, når vi lærte vedkommende at kende, andre gange er vores undren blevet hængende, eller vi har resigneret med et, ja, det sete afhænger som bekendt af øjnene, der ser, eller den lidt grovere udgave: kærlighed gør blind.

Desværre eller rettere heldigvis er det løgn.

Kærlighed gør ikke blind, kærlighed gør derimod seende.

Kærligheden er nemlig ikke spor blind for den andens fejl og mangler og skavanker - hverken de ydre eller indre - men kærligheden er i stand til at se væk fra alt det, der spærrer for at nå ind til det, som er værd at elske i hvert eneste menneske.

Kan du se pointen, ellers trænger du godt nok til nye briller, som de siger i reklamen.

Og det er vi vel rigtig mange der gør, trænger til nye briller.

Derfor er dagens evangelium også så livsvigtigt, fordi det egentlig handler om, hvad Gud ser i dig og mig.

For at være kristen handler i bund og grund om at få et nyt syn.

At se verden og livet og sig selv med nye øjne - at låne Guds kærligheds optik eller briller.

Dagens evangelium om Jesu første møde med dem, der siden blev til de 12 disciple, er nok det mest fortættede udtryk, vi har, for at troen handler om at få øjnene op, så vi ser, hvem Gud er og hvad Gud vil, og hvem vi selv er, hvis vi prøver at låne Guds syn på os selv.

Hele tretten gange bruges verbet "se" i dagens evangelium.

"Kom og se," "du skal få større ting at se," og "I skal se himlen åben," bare for at nævne tre.

Men det er vel at mærke ikke bare et spørgsmål om selv at se, men også om at blive set.

At blive set af Guds søn eller rettere blive set med Guds øjne eller endnu mere præcist at blive set og gennemskuet som den jeg er - og alligevel blive set med kærlighed.

Og hvilken forskel gør det ikke, hvis vi først får øjnene op for, hvad Gud dog kan se i sådan en som dig eller mig.

Hvis du stadig kan huske første gang, du var forelsket og opdagede, at din kærlighed var gengældt - så ved du, hvilken forskel det gør.

Hvilket mirakel - hvilken vidunderlig følelse - om ikke i den syvende himmel så dog tæt på.

Og er det ikke netop det, Jesus er på vej til at møde de 12 disciple med - et nyt syn, om ikke den syvende himmel så dog alligevel med løftet om, at I skal se himlen åben.

En af mine gamle lærere på universitetet sagde engang, at den, vi ofte har sværest ved at tilgive - det er os selv.

Eller med lidt andre ord: den, vi ofte dømmes hårdest, det er os selv.

Den ubetænksomme bemærkning, der kører på repeat, fejltrinnet der passerer revy, når søvnen ikke vil indfinde sig, alt det som ikke kan gøres ugjort eller usagt, fordi det ikke lader sig gøre at holde kæft med tilbagevirkende kraft.

Selvbebrejdelserne, selvhadet alt det, der selv i en uge 40 kan få en til at tømme rødvinsflasken trods alle sundhedsstyrelsens løftede pegefingre for dog blot et øjeblik at få fred for selvbebrejdelserne og bondeangeren.

Hvor er vi mange, der rigtig tit trænger til at få et nyt syn på os selv - trænger til at låne Guds milde åsyn, som vi synger om i en af julesalmerne.

Trænger til at blive gennemlyst og gennemsyret af et andet syn end det kølige analyserende nådesløst afslørende blik, vi ellers ofte anvender.

I den forstand er kirken et hvilested, et helle, en oase - her skal vi ikke leve op til alverdens hårde krav - her er plads og rum til det uperfekte menneske - her vælter vi os i billeder og historier, som ikke handler om, hvad vi skal og kan og gør og siger og tænker og mener.

Men om hvad Gud ser i os.

Og igen, hvis ikke vi kan se pointen, så trænger vi godt nok til nye briller.

Gud tegner billeder af os, hvor der ikke blot er plads, men også brug for den usleste blindtarm og den yderste lilletå - her har hver eneste kvist betydning og værdi - ikke nødvendigvis fordi den bærer megen frugt, men fordi den hører til og er en del af det hele.

Fornægter vi fællesskabet, slår vi hånden af foden, vender vi det døve øre til øjet, træder vi øret under fode, eller giver vi hånden en kold skulder.

Så har vi glemt at se med kærlighedens øjne.

Se, det er vigtigt at blive mindet om, ikke mindst i en tid, hvor den stærke ener, der skal klare det hele på egen hånd dyrkes som et ideal.

Eller som jeg hørte det sagt forleden: I gamle dage blev smedens søn smed, i dag er enhver sin egen lykkes smed.

Men her i kirken hylder vi altså ikke idealet af den stærke ener der som en anden John Wayne eller Clint Eastwood med næver af stål og kugler af bly klarer alle paragrafferne.

For paragraf 1 i den kristne troslære er ikke den stærkes ret, men Guds kærligheds almagt.

Paragraf 1 handler ikke om hvor stærke vi er men om at Guds kærlighed påskemorgen viser sig stærkere end både død og mørke.

Begyndelsen står vi overfor i dag - det møde mellem Jesus og de 12 disciple som betyder en ny begyndelse på deres liv og på vores liv.

Fordi mødet med Jesus betyder et nyt syn på livet, på Gud, på verden og på os selv.

Gud har bestemt sig til at træde ud af skyggen og frem i lyset.

Hvor Gud, lige siden Adam og Eva blev smidt ud af paradiset, har været den skjulte Gud.

Og den Gud træder fuldt synligt frem i skikkelse af Jesus fra Nazaret.

I mennesket Jesus møder vi Gud ansigt til ansigt - i den måde Jesus møder mennesker på, i den måde Jesus taler og handler på, der får vi lov at se os selv i lyset af Guds kærlighed.

Nej, du har ret - endnu ser vi kun i et spejl i en gåde - men engang skal vi se ansigt til ansigt, lige som vi selv er set fuldt ud.

Men selv med denne foreløbighed, er der med Jesus åbnet en sprække ind til Guds himmerige - forhænget ind til det allerhelligste er langfredag flænget fra øverst til nederst. Og vel at mærke fra øverst til nederst, bevægelsen går fra himlen til jorden, fra Gud til menneske.

Allerede fra dåben - før vi så meget som aner noget som helst eller kan gøre noget som helst er vi indsat som arvinger i Guds nye testamente.

Det testamente Gud skrev til erstatning for sit gamle testamente, da han sendte sin søn den enbårne for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.

I det nye testamente udnævner Gud os suverænt til at være arvinger alene i kraft af hans kærlighed.

Så enkelt er det.

Så simpelt er det.

Hvad vi skal gøre? Ikke andet end at overgive os og synge med på den himmelske lovsang: ære være Gud i det højeste og på jorden Fred til mennesker med Guds velbehag.

Vi er - uanset hvem vi er og hvordan vi er - mennesker der har Guds velbehag. Amen